

»Sinuhe egyptiläinen»,

Mika Waltarin viimevuotinen suuri romaaniuutuus ja kirjamarkkinoidemme menekkiykkönen, ansaitsee »kielenhuollon» harrastajien taholta sen tunnustuksen, että teoksen suomi on erinomaisen korrektia normaaliproosaa. Waltari ei tosin ole tässäkään romaanissaan mikään luova kielitaiteilija esim. Sillanpään tapaan, mutta joka haluaa tietää, millaista on huoliteltu ja sujuva, millään sanastollisilla tai muilla erikoisuuksilla keikeroimaton nykysuomen yleiskieli, lukekoon »Sinuhen». Yhdessä suhteessa Waltarin kieltä tässä kirjassa voi pitää aivan erityisen kiitoksen arvoisena, nimittäin

säästeliäässä 1. ja 2. persoonan pronominiinien käytelyssä. Siinä kohden se kelpaisi malliksi vaikkapa uusimmalle raamatunsuomennokselle, jota onkin aiheellisesti moitittu noiden pronominiinien liiallisesta käytöstä, jopa tahallisesta lisäämisestä (ks. Vir. 1938 ss. 400—401). Terveellisen pronomini-kohtuuden ystävä tervehtii sen vuoksi mielihyvin »Sinuhen» suurta levikkiä: kirja suorittaa tässä lause- ja tyyliopin kysymyksessä välillisesti oivalista suuren yleisön kielikorvan kasvatusta.

L. H.